

ANMELDT MUSIKK

Farvel til rocken

Det står en frier ute på dansegulvet. Chris Martin har lagt peiskosen bak seg.

MUSIKK POP

Coldplay

«A Head Full of Dreams»
Warner

MANGE SPØRSMÅL MELDER seg i møte med Coldplays syvende album. Er dette det mest puslete bandet som noensinne er blitt verdens største? Hvor mye av en hippie er frontfigur Chris Martin egentlig? Og var det virkelig nødvendig å dra

ekskonen Gwyneth Paltrow med i studio for å vise at deres «conscious uncoupling» ser ut til å ha lyktes?

Det siste er lettest å svare på: Nei, Paltrows koring på «Everglow» er knapt hørbar, det hadde holdt med en pressemelding – hvis ikke det var for at Coldplay har en viss troverdighet å holde ved like, da. Bandet nyter godt av en image av ekthet, både musikalsk og emosjonelt, som få megastjerner kan konkurrere med. Brakdebuten «Parachutes» (2000) inspirerte et skred av kassegitarballader fra guttemenn med tredagersskjegg og myke verdier. I møte med et skummelt nytt årtusen, åpnet Coldplay for at rockestjerner også kunne være puslete og sårbare.

PARADOKSALT NOK HAR bandet selv pumpet peiskosvisene sine fulle av stadig mer studiomuskler, badet dem i klang og sminket dem med tidsriktig staffasje.

På «A Head Full of Dreams» er reisen fra rocke-

kvartett til produksjonsdrevet listepopfenomen ferdig – de få kassegitarene som dukker opp er bare som jakkemerker å regne, det er lite for nachspieltrubadurer å hente her. Det rene, nesten minimalistiske lydbildet som Coldplay dyrket langt ut på 2000-tallet er nå fylt til randen. Coldplay er et lam kledd opp i ulveklær. Den puslete rocken er blitt til sitt eget vrengebilde: storslått puslespillpop hvor løsrevne elementer sveises sammen med maks selvtilitt og vekslende hell.

På tittelsporet lykkes de stort. Sangen «A Head Full of Dreams» har alt man kan ønske seg fra en U2-låt – instendighet, melodi og uendelig gitarekko – samt en nærhet Bono bare kan drømme om. Litt anonym i starten, men når trommene tar en pause, gitarriffet får sveve i fred og Martin kommer inn med et storslagent åå-åå-åå-kor, skjønner man at bandet har verden i sin hule hånd igjen.

PÅ SITT BESTE HØRES Coldplays musikk stadig like intim ut som den en gang var, den voldsomme produksjonen til tross. Der fjorårets «Ghost Stories» var nær og sår, en refleksjon over Martins kjærlighetsorg, presenteres oppfølgeren som en livsbejaende fest – den nysingle mannens tilbakekomst til livet.

De norske hitprodusentene Stargate sluser et helt karnevalsopptog av virkemidler gjennom høyttalerne: avansert trommeprogrammering kunstig tung bass og andre

dansegulvseffekter, autotune og flau kvasirapping, poesiopplesning (persiske Rumi), barnekor (egne barn, selvsagt) og et arsenal av svirrende new age-lyder og annen etnokitsch.

BLANT GJESTENE ER Beyoncé, Barack Obama («Amazing Grace», selvsagt) og Noel Gallagher.

Oasis-sjefen har mest å by på, hans gnistrende gitarløp bidrar til at avslutningssporet «Up & Up» blir en av platens mest minneverdige låter – en britpopvise blåst opp til episke proporsjoner, skreddersydd for stadionkonserter og tåpningsseremonier i OL. Når r&b-flørten «Hymn For The Weekend» dessuten låner et snart 25 år gammel pianotema fra Blur, er fortellingen om britpop fullført.

IFØLGE RYKTEBØRSEN kan «A Head Full of Dreams» bli bandets siste utgivelse. Det er ingen dum idé, for etter dette har ikke Coldplay noe annet sted å gå enn tilbake – omtrent som U2 etter «Zooropa».

I likhet med Bono, virker Chris Martin til tider som han er strandet på dansegulvet som en gammel onkel i et bryllup. Noe sier meg uansett at «Everglow» (tenk Elton John-versjonen av Sigur Rós) ikke blir den siste vare balladen vi får høre fra hans røst, ulveklær eller ei.

ERIK FOSSEN

Musikk anmelder

STORSLÅTT: – Var det virkelig nødvendig å vellykkes og storslått pop.

Den evige trompet

Imponerende debut fra Radøy-trompetist.

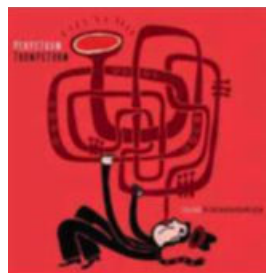
MUSIKK SAMTIDSMUSIKK

Erlend Vetås Aagaard-Nilsen, trompet

Jarle Rotevatn, klaver

«Perpetuum Trompetuum»
Lawo

TROMPETISTEN ERLEND VETÅS Aagaard-Nilsen kommer fra Radøy og har sine musikalske røtter i det sterke brassbandmiljøet omkring folkehøgskolen på Manger.

Han platedebuterer i disse dagene med «Perpetuum Trompetuum» der han spiller norsk samtidsmusikk, ni verk skrevet spesielt til ham og i mange tilfeller urframført i forbindelse med studiene hans ved Griegakademiet i Bergen og NTNU i Trondheim.

PÅ PLATEN FINNER vi stykker for trompet og klaver signert Bjørn Bolstad Skjelbred, Ketil Hvoslef og Aagaard-Nilsens far, komponisten Torstein Aagaard-Nilsen.

Det er snakk om spreke fritoneale, melodiose komposisjoner som gir unge Aagaard-Nilsen anledning til å imponere med sin flotte teknikk og sin

blanke, strålende messingtone.

Pianisten Jarle Rotevatn akkompagnerer og fungerer blant annet som piskende, aktiv motspiller i det stykket som har gitt platen navn, Hvoslefs «Perpetuum Trompetuum» – der de to musikerne jager hverandre og det nesten virker som om det skulle lykkes for dem å skape en «perpetuum mobile», en evighetsmaskin, en «evig bevegelse».

I TILLEGG TIL disse relativt tradisjonelle stykkene for trompet og klaver rommer platen også mer eksperimenterende verk, blant annet Sigurd Fischer Olsens «Three lamento movements» der de to instrumentene brukes til å skape en sær, hvislende og skrøpelig klangverden.

Og i siste verk på platen, Knut Vaages «multiMORF IV», spiller Aagaard-Nilsen og ni messing-

IMPONERER: Komposisjonene på «Perpetuum Trompetuum» gir trompetist Erlend Vetås Aagaard-Nilsen anledning til å imponere, mener BTs anmelder.

FOTO: RONNY LAUTEN

blåsere fra Manger Musikklag en serie komponerte forløp som manipuleres elektronisk via et sanntids dataprogram.

PETER LARSEN

Musikk anmelder

